

L'ÀNIMA

Anna Reynals Salort

Ja s'acosta, és a prop... sento la seva arribada. Ho fa silenciosament, com aquell que no vol. Valent, convençut de la seva victòria. Sense possibilitat de tornar enrere, vencent totes les dificultats. El sento darrere meu.

Pujo un a un aquells esglaons gastats, desgastats de tantes botes, sabates, talons, espadenyes, sabatilles d'esport, xancletes... que els han trepitjat durant els darrers cinquanta anys. Vaig carregada; és típic en mi, algun llibre, carpeta, dossiers i maleta, segur! No ho recordo bé, però quasi podria assegurar que és així com anava. Em dirigeixo a una de les meves classes. Mentre faig aquest trajecte, un dels alumnes que baixen em diu: "Hola, profe", i jo, amb ironia, li responc: "Hola, alumne". Tots dos ens mirem, ens somriem i continuem el camí buscant els nostres destins. Passo per davant de la sala de professors i les seves vidrieres deixen traspuar el primer raig de sol que entra per aquell balcó que dona a una plaça del Quarter delerosa que sigui mig matí per omplir-se d'alegria jove: de rialles, d'entrepans, de xerrades i grupets, de sentiments, d'amors, d'amistats, de besades, d'enuigs i, també, d'alguna baralla. De vida, en definitiva! De la millor vida que existeix, la jove!

M'agrada veure aquest feix de llum, però no em puc entretenir... he de continuar. Passo per unes altres vidrieres, a la meua dreta, i d'aquí surten altres efluvis; és un dels vells però completíssims laboratoris a tocar d'uns lavabos.

Ara, només giro un xic a la dreta i ja entro a l'aula immensa on diferents parells d'ulls de tretze anys es dignen a mirar-me, amb els altres parells d'ulls que resten no tinc tanta sort; però, al final, la gran majoria es disposa a començar a fer feina. Sempre així!

A vegades, la classe que em toca no està tan a l'abast, has de pujar i pujar fins a una aula que tothom coneix com la Torre, ben bé com si poguessis ja abraçar els núvols, fent companyia als coloms i algun petit estornell.

O, per contra, la classe la tens tan avall, avall, al final de tot, tocant ja els fonaments d'un edifici robust, amb solera, amb història... Es coneix com la Patagònia i no només perquè queda lluny, sinó també perquè fa un fred que pela.

Camí entre l'una i l'altra una parelleta aprofita la volta que es forma a l'ull de l'escala per acaronar-se i besar-se. Me'ls miro de reüll; per a mi, uns nens. De cop, enmig d'aquests pensaments, passen rabent dos que s'empaiten... aquests, encara són més nens! Altres, més atrafegats, corren cap a la vella, però sumptuosa, biblioteca a agafar lloc perquè a tots ells el Batxillerat se'ls acaba i la selectivitat els atrapa. Hi ha ambient de silenci i d'estudi; de responsabilitat i de compromís; de professionalitat i de treball.

En definitiva, tot això és l'ÀNIMA del Narcís Oller!

Amb el pas decidit, ferm i segur arriba el dia, aquell moment que jo temia, aquell instant que la melangia i la tristor penetren en mi... No hi puc fer res, tinc (està demostrat) un afecte pseudomalaltís vers les coses que són importants en la meua vida. M'hi aferro, no les vull deixar, em sap greu desprendre-me'n... pateixo el seu abandonament. He de passar pel procés del dol per sobreposar-me, he de deixar transcórrer els dies. M'ha passat sempre, quan vaig haver de canviar el meu primer cotxe, ja vellet; quan vaig substituir el meu primer pis; ara, quan he d'abandonar el meu primer institut.

Avui anirem a visitar les noves instal·lacions. Quin edifici! La cap d'obres ens l'ensenyava orgullosa donant tota mena d'explicacions. La comitiva, tota, embadocada. Cadascú amb el seu pensament. Cares alegres, les unes. Cares serioses, les altres. Cares encuriosides, totes. Tot un estiu per fer un trasllat feixuc, tot un estiu per deixar les coses a punt, tot un estiu per fer-me la idea d'emprendre, en sortir de casa, camí cap a l'esquerra en lloc de cap a la dreta com fins ara.

Arriba setembre. Tot és més fred, menys quotidià, ens perdem, més dispers, ens despistem, menys acollidor per nou, ja ens trobem! On és l'ànima?

Ja han passat deu anys d'aquella experiència que us he estat narrant, ja són seixanta en total! De mica a mica, com aquell que no vol, hem anat fent d'aquest nou edifici el nostre Institut de sempre, el lloc per on es torna veure passar algun xiquet corrent, nois capficats amb la seva exposició del Treball de Recerca, xiquetes xerrant de l'últim cap de setmana, noies amb les motxilles plenes amb llibres, ordinador portàtil i estoigs d'última moda dirigint-se cap a la biblioteca per repassar l'examen de després del pati... Mentre, el vell edifici ha estat ocupat per altres animetes més petites i diuen (qui sap si serà veritat!) que un altre institut s'hi ubicarà... Passi el que passi jo crec que sempre, sempre, una petita ànima del Narcís, com diuen la canalla d'avui en dia en el seu afany d'escurçar el vocabulari, quedarà guardada entre aquelles parets tan gruixudes.

Pujo un a un els esglaons amples i brillants que hi ha entre el primer i segon pis. Vaig carregada; és típic en mi, algun llibre, carpeta, dossiers, maleta i ordinador portàtil; que no me n'oblidi, que avui he de projectar a la pissarra digital. Em dirigeixo a una de les meves classes. Mentre faig aquest trajecte, un dels alumnes que baixen em diu: "Hola, profe" i, jo, amb ironia, li responc: "Hola, alumne". Tots dos ens mirem, ens somriem i continuem el camí a la recerca dels nostres destins... Ja té ànima!!!